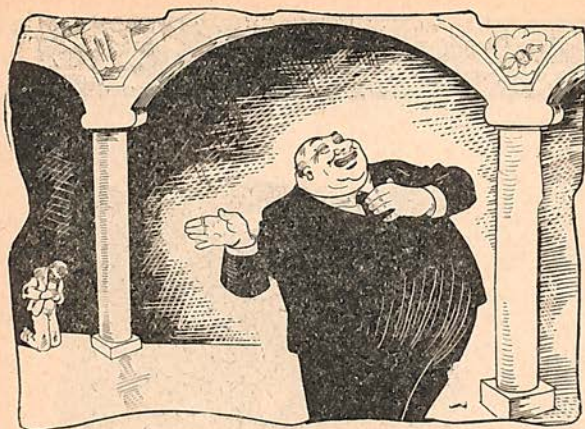

МИТАРЬ И ФАРИСЕЙ

Веднажъ Христосъ на свойтъ слушатели безброй за примѣръ и поука тазъ притча казалъ Той:

„Единъ нѣтъ влѣзли въ храма митарь и фарисей — да се помолятъ двама за свойтъ грѣхове.

Прѣвъ влѣзълъ фарисеятъ, надмененъ и суровъ, потѣналъ въвъ коприна, въвъ злато и сребро.

И почналъ да се хвали предъ Господа съсъ гласъ: „Душата ми е чиста и праведенъ съмъ азъ.

Не лжжа нивга, Боже, и нивга не крада, раздавамъ милостиня на беднитъ въ града.

И въ срѣда, петѣкъ постя — съ месо не се скверня — — въ добри дѣла, въ молитви прекарвамъ азъ деня.

Следъ него влѣзълъ въ храма митарь смиренъ и простъ — и свилъ се въ единъ жгълъ — неканенъ сякашъ гостъ.

Застаналъ на колѣне до входната врата и почналъ да се мо безъ шумъ и суета.

И шепнелъ той разкаянъ съ наведени очи:

„Надъ менѣ митаря грѣшенъ смиле се, Боже, Ти!“

Христосъ така завѣршилъ тазъ притча най-накрай: „Помнете що ви казвамъ и всѣки нека знай —

въ дома митарятъ грѣшенъ простенъ си отиде — върна се фарисеятъ съсъ нови грѣхове.

Тозъ, който се гордѣе, ще бжде униженъ, а който се смирява ще бжде възвисенъ!“

Георги Костакевъ